

БОРБА®

1

8

3

7

1

8

7

3

Васил Иванов Кунчев – Левски, Дякона, Апостола
(18 юли 1837, Карлово – 18 февруари 1873, София)

Идеолог на българската националноосвободителна революция,
създател на Вътрешната революционна организация и
на Българския революционен централен комитет (БРЦК)

Джобното тефтерче на Васил Левски

„Да подигнем и изградим храма на правата свобода и да дадем всекиму своето” (6 октомври 1871 г.)

Проектоуставът (1871 г.) определя основната цел на освободителната борба:

„С една обща революция да се направи коренно преобразуване на сегашната гържавна тиранска система и да се замени с демократска република (народно управление).”

Васил Левски пред съда

Той и те с делата си показаха как без корист и с високо съзнание за дълг и отговорност се служи на родината, за да бъде тя „храм на правата свобода и всеки да получи своето си”.

Българският национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ, безкомпромисно напомня, че днес, както и преди, **благоденстват тези народи, които**

създадоха и създават най-добрите закони и гаранции за тяхното безусловно изпълнение.

Вие, управляващи от най-високите етажи на властта, с делата си през последните 25 години показахте как с корист се разрушава и ограбва родината и труда на народа, „без да получите своето си” за сатанинските си дела, включително и за предшестващите ги 45 години.

Ако най-после времето за разплата в името на закона и справедливостта е дошло, **нека без колебание се наредим под неговото знаме.**

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 63, брой 2

Книжка двеста и дванадесета

Март 2014

Идентичността на политиката и роенето на партиите

*Венелин Бараков,
историк*

В българския обществен и политически живот започва сериозно разместване на пластове. **Гражданският протест бе само повод, а не причината, както зле я припознаха десните партии, които се събраха заедно в „Реформаторския блок“.** Вече писах на страниците на сп. „Борба“, че България е изправена пред най-важната си вътрешнополитическа задача – пълната подмяна на корумпирания и обвързания с олигархията и едрия капитал политически елит. Всички в обществото са убедени, че след 10. 11. 1989 г. в България не се изгради едно добре подредено и справедливо демократично общество. Партиите и изборите, демокрацията и парламентаризмът бяха използвани за натрупване на капитали, чиито чудовищни размери са видими вече днес – 25 г. след т.н. „промени“, или „Преход“. Преходът бе към олигархичен паразитизъм и използване на властта за натрупване на богатство, за „изпиране на лошите“ пари и за легитимирането на хора в новите демократични условия и практики като „спасители“; хора обучени и свързани със старата репресивна система и Държавна сигурност.

Е, уважаеми, сънародници! В България няма нищо истинско – нито институции, нито съдебна система, нито демокрация. Защото във всички структури и механизми на държавата се настани старият номенклатурен апарат и хора, които са били част от тази именно система на ДС. Промяна има само в имотното състояние и неравностойното положение между българите въвн от властта вътре в нея (някои хора със солиден стаж от 20 и повече години?!). **Българската политика се профанизира, мутризира и маргинализира като елементарно чиновническо упражнение.** Личността, основата на демокрацията, темела на дясното мислене, остана сгушена и стъпкана от масата партийни функционери от всякакви партии и цветове – неграмотни, но и нагли, и без чувство за срам. По този повод измислих един политически виц, разпространен веднага в социалните мрежи, който най-добре изразява политическата ситуация в България в момента и качеството на българския парламентаризъм: *„Син пита баща си какво е политик. Бащата става сериозен и отговаря: Човек, който не изпитва срам, момчето ми!“*

Протестът ясно и категорично поставя въпроса за легитимността на политиците и идентичността на водената от тях политика. С това той се изчерпи и стихна. Но хората ще излизат винаги занаят пред на улиците, когато наглостта и безобразието в политиката руши цялото общество и ни дискредитира като културен народ, като народ от родолюбци и революционери, като народ-демиург и творец. Ето тези качества на българите не проумяха „пенсионираните“ и „професионалните“ български политици, защото излизат от средите на бизнеса и никога не са чели нито художествена литература, нито Иван Хаджийски или Владимир Свинтила. Това е едно поколение политици, обучено от старата комунистическа школа и апарата на ДС, свързано е с тях. Методите и управлението им към момента са проекции на репресивността, демагогията и безобразието. Тези наши родни политически отпочета на старите служби и деца на стария партиен елит са лицемерни, защото се чувстват безнаказани, и горди, пресите с власт и облаги, обърнали очи не към България, а към европейските пари и фондове. **Повярвайте ми: комунистите наистина са на всеки километър.** Сега!. Днес! Държавата им принадлежи. Техни са големите компании и консултантски и строителни фирми. Те имат директори на бордове и преразпределителни дружества, които стоят на входа и изхода на руския газ и нефт – т.е. прибират парите на гражданството и финансират политическите партии. Няма ляво и дясно, защото платената политика не познава принципи. Българската политика загуби физиономия и идентичност. Хората идентифицират партиите чрез техните лидери.

На фона на протеста и обществените реакции на хората се наблюдават два различни политически процеса, които се опитват да предложат решение и алтернатива на сегашната обществена и политическа криза. Старите десни партии разчитат на аритметиката на пропорционалната изборна система и се събраха заедно в „Реформаторския Блок“, без обаче да отчитат обществени нагласи и психологията на българина, който

не обича безпринципните и анемични коалиции; който се впечатлява само от личности и герои, способни да бъдат решителни и жертвоготовни в името на българщината. Реформаторският блок е последният политически експеримент на агонизиращата и умиращата десница на „Прехода“ – десница, която не успя да приеме закон за пълната лустрация; десница, която даде предприятията и заводите на комунистите-капиталисти; десница, която се лута между командно-административния подход на изчерпани и изразходени като идеи и поведение политици и духовно-мислещата интелигенция, без да може да осъзнае, че дясното мислене е лично-стно, а не коалиционно и събирателно. **Дясното печели там, където има силни фигури и личности от различни сфери на живота, обединени от три фундаментални принципа по които е организиран човешкият живот – държавническото мислене, културата и духовността (Църквата).** Само на тези основи може да израснат силни десни лидери, истински българи и родолюбци; само на тези основи олигархията и парите ѝ могат да бъдат победени, защото срещу тях ще се изправи духовността, за която ценност е самият човешки живот и реализацията на всяка отделна личност; духовността е мостът на взаимното уважение и зачитане на индивидите в рамките на законността и обществените институции, които ще бъдат управлявани и ръководени от решителни хора на волята и вярата. Това, за което пиша с болка, не виждам в „Реформаторския Блок“, както съм убеден, че не го виждат и други дясномислещи българи.

За другите „десни“ просто не ми достигат думите – ГЕРБ, НФСБ, „Партията“ на Барекков, и още куп партийки, които скоро ще се впуснат в люта надпревара кой е „по-, по-, най-“ и за пореден път ще замърсят дясното пространство с фалш и лицемерие. За 25 г. в България се родиха над 20 „десни“ партии, които задръстиха и омърсиха дясното пространство. **Да си десен преди 20 г. означаваше да си демократ; да си десен преди 70 г. означаваше да си антикомунист и родолюбец. Днес, десен означава просто част от статуквото,** защото дясното няма

политическа идентичност и физиономия. А това означава дефицит на личности. И затова всякакви „спасители и месици“, платени журналисти и родолюбци, ще продължават да обсебват гласното пространство, което е празно откъм съдържание.

По същото това време БСП се разцепи. Нечувано, нали?! Появи се новото ляво – „АБВ“ на Първанов, и правоберните червени шамани и врачки дружно порицаха и заплашиха с изключване бившия български президент и поддръжниците му. Независимо от това с чии пари се финансира АБВ, в това ново политическо движение, което вероятно ще прерастне в политическа партия, могат да се открият механизми, присъщи за гласното мислене: Първанов залага на личности; изправя се с целия си авторитет и харизма на лидер, който реагира срещу уеднаквяването на политическото пространство; предлага алтернатива на „наглите“ и „лицемерни“ леви – Станишев и Орешарски, които с поведението си са лице на българската олигархия. Ето това вече е нещо ново! Първанов ще наложи десен модел като привлече левия

електорат и онези от българите, които много не се интересуват от политика, но се впечатляват от истински гуми и достойно мъжко поведение. Политиката е най-публичната човешка област и дейност. И там все още има място за водачи и истински мъже на честта. Партията на Първанов има за цел да върне разклатеното доверие към лявата идея и да управлява след време. Първанов е човек на компромиса и хитростта. Той е обърнат на Изток към Путин и Кремъл, чието поведение, далновидност и хитрост успешно копира. Дали ще има рестарт на АЕЦ „Белене“ и куп груги руски проекти, това ни предстои да разберем. Иначе сме част от ЕС и нямаме нищо против европейските пари. Така ще играем двойна игра със значителна вътрешна подкрепа/интереси. **Българската политика с този политически елит обрива българите на трайно и безвъзвратно обедняване.**

Какво остава накрая от толкова гуми: делата. Защото е казано: „По делата ще ги познаете!“

Проф. д.п.н. Виолета Борисова

Деца на България

В съвременното общество повече от всякога се нуждаем от запазване на връзката в семейството с добронамереност, в която е заложена традицията, за да израстват децата на България осъзнати граждани с чувство за привързаност към земята, в която са се родили. Често детското поведение ни изненадва с неприемливи реакции и действия още от ранно детство. В тази възраст се развива чувството за привързаност и необходимостта от доверие и спокойствие, от обич, подкрепа, разбиране и модели на поведение. Детето непрекъснато изпитва нужда за удовлетворяване на тези потребности от родителите и възрастните в близкото социално обкръжение. **С този капацитет то може да се въгради в семейството, с радост да премине през детската градина, с нетърпение в покълналите очаквания да**

постъпи в училище и да се влее в живота с увереност и възможности да продължи с национално самочувствие. За съжаление, тази връзка се къса от началото на живота поради подмяна на ценностите, изградени у възрастните, които се предават в живота на децата. Често пъти липсата на социални умения за общуване с децата, независимо, че родителите понякога имат невероятни комуникативни умения, се завихрят в устремения бяг към оцеляване, а може би и към кариера, с което negliжират отговорното родителство. Тогава водовъртежът на страстите унищожават магията на междупоколенческа връзка.

До 18 години се развива светогледа и самостоятелността, които са опора за израждане на самочувствие във връзката между „ЗНАМ И МОГА“. Тогава знанията

стават причина за израз на отношение, което възрастните откриват в поведението на децата. Това е времето за формиране на самосъзнанието – със знания и умения за живот. Тогава укрепва волевото усилие и възможността за самостоятелни решения, израждат се стабилни връзки с възрастните, които са значими за живота на младите. Чрез подкрепата на семейството, училището и обществото се създават нагласи за сигурност и увереност за справяне с трудностите, развиват се национален и социален капацитет, за да поемат младите спокойно по магистралата на живота.

ЧИИ СА ТЕ, ДЕЦАТА НА БЪЛГАРИЯ?

Въпросът с очакване на отговор ни посреща вечер пред заспиване, за да подхрани безсънието, което често ни подхвърля по нишите на несъществените очаквания из пътя на „промените” в страната. А понякога **стремглаво ни хвърля в безпамятна умора** и след попадане в лапите на съня ставаме сутрин с подути подочия, които ни съпътства през трудните дни на оцеляване – физически и психически. Въпросът се върти в главите ни като запис, за който няма механизъм да бъде изключен. **Чиу са децата на България?** Дали не са ничии, щом могат да се продават като домати на пазара – стока, за която се плаща съобразно „сорта”. Но и при доматите се интересуваме кой е производителят, нали?

Защо виждаме деца на протестите, опиянявани от ситуативната екзалтираност на възрастни, които ги водят като малки любимци без съгласието им, а понякога и с плюшени играчки и кученца до тях. Защо има проституиращи деца с още неукрепнала полова функционалност, или деца, които „помагат на бизнеса” – слаби физически, но отпаднали по неопределена вина от училище... Може би родителите не са помислили за вредите от това на развитието или от излишна показност са забравили, че са родители на малолетни и непълнолетни. За тях е достатъчно само детското любопитство... Така притискани и напънани „децата на улицата” или пред екраните на компютъра

приемат социалното общуване с проблеми и кибернасилие ежедневно. Нечистоплътната среда при срещи с недобросъвестни възрастни, безотговорни родители, педофили и други безнравствени манипулатори им подава „опит” – отпиват глътки фалшива обич, получават маскирана подкрепа, за която предстои „заплащане” с отсрочка, дори и с цената на живота. Едва ли има мисъл в публичното пространство за това как се отразяват тези контакти на възрастта и необходимостта детето да познава още в детска възраст такива образци – модели на поведение.

В такива условия живеем – на омаловажена грижа за децата на всички равнища в обществото. Жалко, но факт!

Грижата за децата е процес, огледало, в което се оглежда живота на възрастните. Проследява се най-напред от родителите, а те не бива да забравят своята отговорност при никакви обстоятелства, без да се омаловажава училището и обществото, средата като съчетание на въздействия, необходими за развитието на децата. Фактори, които извайват хората с човешки образи, с добронамереност и отзивчивост, и отварят пътя им към осмислен живот. *Достатъчни са примерите по света, където няма объркване на права и задължения между родители и деца и прехвърлянето на отговорности върху крехките рамене на децата, за които индивидуалният и комуникативен опит е недостатъчен, за да решават тежките проблеми на живота. Както и отговорността на институциите към семействата, които имат проблеми, застрашаващи децата.*

Нима през тези години на прехода не направи впечатление нуждата от реална грижа за децата, **за които са отговорни и институции, поради слаба активност и маскирана отзивчивост, без визия за мястото им в живота на децата**, които са основна ценност за семейството и държава? Погледът отгоре е като опит да се насладим на пейзажа от „високата тераса” и най-вече на отмората, в която прозира усещането за работа „ден да мине друг да

дойде”. Полъхът на спокойствието се усеща по-добре на високите постове и на това място често застават хората, които бягат от тежката съдба на страдащите деца и семейства в риск. Тези администратори поддържат „терасата” на благополучието си със „зъби и нокти”, за да усещат свежия хлад на промените и чистотата на въздуха високо над своите възможности, където „реална промяна” съществува, но тя е за властимащите. Не осъзнават, че България е високата къща и мястото за сигурност на всички, които са се родили тук. Почистването до основите ѝ предстои. Народът е запазил за себе си мъдростта, че **къщата се строи „отдолу-нагоре”** и всички е нужно да вземат участие в строежа с възможностите си. Организаторите се налага да се съобразяват с изисквания, в които откриват мярката за постигане на добър резултат. **А почистването се извършва „отгоре-надолу”, за да се радват хората на чистота и уют в родния дом – гържавата.** За постигане на резултат са нужни организиране на граждански действия, участие и ентусиазъм, показани с отзивчивост и решителност да работим за развитие на чувството за „заедност”.

Недопустимо е да продължава омразата и отчуждението, които като хватка за гърлото тормозят мислите на хората, осъзнали мястото и ролята на България в живота им. В нашето ежедневие постоянно изпълнява нишката, с която сме свързани помежду си: с децата и внуците си, с родствениците, с приятелите и живото общуване. *Стопява се връзката на децата с възрастните и възрастните остават в недоумение, защо капсулирането на децата става избор в израстването им, мълчанието – важно оръжие за самоотбрана, а забравата за хората – най-близки в родова картотека, често затворена страница. Времето позорно мълчи, но душите крещат! Викат за помощ! Време е да повярваме в силата на българския дух, за да не продължава negliжирането на здравеопазването и образованието за деца, грижата за стари хора, както и експериментите с търпението на тези, които действително*

искат да изграждат бъдеще за децата си в България.

ЧИЯ Е ГРИЖАТА ЗА ТЯХ, ДЕЦАТА НИ?

Няма възрастен, който да не си задава въпроса чия е грижата за децата? В същото време го посреща вълната на отчаянието с отдавна излъгани очаквания и кротко трупанни надежди, за които все още не идва време за осъществяване. **Ето вече едно поколение израсна в „промяната”, а нейния звън сякаш отекна в богатото самочувствие на малцина, хукнали по широкия път на живота, а мнозинството пъгли по калните пътеки на „прехода” и непрекъснато се разминава с децата си, от които всички ние очакваме следващото поколение.**

Много от тях израснаха и продължават да израстват като „самораслеци”, без ласки и подкрепа на родителите. Някои събираха пари за издръжка на децата си в чужбина като ги поверяваха на „сигурна грижа”, други в безпаметно пиянство забравяха за детските потребности във времето на тяхното развитие, трети мигрираха в различни посоки, за да осигурят оцеляване на семейството, а семейството непрекъснато върви към разпад. **С поглед назад установяваме, че не само сме далеч от спасението на душите, но сме загубили и децата си.** Това е времето на равнометката, в което парите изместиха децата като ценност. То показва, че този брак не е от втулки в предприятие, които могат да се захвърлят, за да се подменят с ново производство. Това са пропиленни съдби със загубени животи – случайно или инцидентно престъпно са намерили смъртта си. Попаднали в нишите на зависимости от алкохол и наркотици или поели убедено по криминалния път за изява, добре усвоили показваните примери на възрастни в живота и медийното пространство, като поведение за подражание. Ще прехвърляме спуканата топка от семейството към училището и обратно, за да търсим виновни, без да отчитаме грешките по пътя на детското развитие, направени от възрастните – независимо от социалната им роля в общуването с децата във всяка

ситуация от живота. **Така още дълго ще се питаме кой е виновен за социализираната престъпност при децата, за неразвитите таланти и ограбените събди?**

Докато поставяме въпросите на везни, за да проверяваме по-голяма ценност от парите има ли, ще очакваме доброто, но то е все още недостижимо. Губи се от погледа

на стремежа ни, а ние изчезваме като нация в лабиринта на времето. Поставени сме пред избор: да се утешаваме и се питаме докога или да действваме разумно и заедно. В очакването *ще капе топлата ми жал – сълза в мъглата на окото, дано да не потъне в кал пътеката ни към доброто!*

Памет

Димитрина Нанева

Няма забрава за тях!

Преди 69 години – на първи февруари 1945 г., е изпълнена смъртната присъда – чрез разстрел, произнесена от първи състав на т.нар. народен съд над регентите, министри от няколко правителства и депутати от 24-то и 25-то Народно събрание на Царство България. Лобното място на цвета на българския политически елит остава до днес не напълно уточнено.¹

ДА ПРИПОМНИМ!

Разстреляните са осъдени от извънредно съдилище – „народен съд”. Той е обявен за „революционен наказателен орган за привличане под наказателна отговорност ръководителите на монархо-фашисткия режим и всички виновници за извършените спрямо българския народ престъпления през последните десетилетия до 9 септември 1944 г.”². Този „съд”, създаден с наредба-закон от правителството на ОФ – 6 октомври 1944 г., се намира в пълно противоречие с принципите на Търновската конституция. Той се състои от „народни съдии”, избирани от областните комитети на ОФ сред най-изтъкнатите „борци против фашизма” в България, и съдици, назначавани от министъра на правосъдието в правителството на ОФ Минчо Нейчев /БКП/. Под „съдебна отговорност” са привлечени над 11 000 поданици на Царството и са издигнати над 2700 смъртни присъди. За разлика от проведените след края на войната подобни „съдебни процеси” и в Югославия, Франция, Италия и гр. държава – победителки и победени, българският „народен съд” отхвърля практиките на обжалване на произнесената присъда, узаконява нейното изпълнение веднага след произнасянето ѝ.

До края на Втората световна война – 9 май 1945 г., остава още около половин година; относително далеч в бъдещето се намират Нюрнбергският процес – 20.11.1945 г./1.10.1946 г., който издава само **11** смъртни присъди чрез обесване и произнася дори оправдателни присъди, и Токийският процес – 1946/1948 г., както и Парижкият мирен договор – февруари

¹ Паметникът, издигнат след 1989 г. в Централните софийски гробища със средства на част от наследниците на разстреляните, символизира едно от възможните места за вечен покой на тези българи. Тъй като не е направена екзхумация на тленните останки и сравняване на ДНК проби с живите им наследници, а и при наличие на писмени аргументи от мемоарни спомени авторът се въздържа от заключение, че мястото на паметника съвпада с мястото – последен пристан на разстреляните.

² Кратка българска енциклопедия, т.3, 1966, с.527. Кои са тези „престъпления” и до днес не става ясно. Най-малкото защото измислената „крилата” формула от победителите във войната – „престъпления против мира и човечеството”, се въвежда в международното право с Нюрнбергския процес, проведен почти година по-късно. Второ, датата 1 януари 1941 няма социално-исторически аналог в българската история. България подписва Трестранния пакт на 1 март 1941 г....

1947 г., сключен между гържавите победителки и победените европейски гържави, съюзници на Германия по Тристранния пакт в тази война, т.е. България, Финландия, Италия, Унгария и Румъния.

В нито една от тези европейски гържави до този момент – началото на 1945 г. не съществува опит за подобна „съдебна“ разправа с „врага“, т.е. с „фашистите“ или с „германските слуги“. Така БКП – съответно ОФ- правителството на 9.9.1944 г. в България издига „щафетата“ на „революционните либерално-социалистическо-комунистически гняв и ярост“ в Европа!!!

За целта предвидливо, в условията на окупация на гържавата ни от съветската армия с начална дата 5 септември 1944 г., оръжието на българските войници е обърнато срещу довчерашните съюзници без какъвто и да е договорноустановен принцип с окупаторите на България. Армията ни е изпратена извън гържавните ни граници с цел да се осуети всяка възможност за съпротива от нейна страна срещу „революционната ярост“ на ОФ-представителите в страната и задграничните им господари.

КОНФЛИКТЪТ

Днес в гържавата ни представителите на „лявата идея“ призовават към национално обединение. Много са уплашени, че темпът на миграция и на демографски спад на населението ще ги лиши от възможността да бъдат „управляващи“ и в бъдеще. Техни „сродни“ души в „дясноцентристкото“ пространство пък твърдят, че не било модерно, съвременно да се говори за „антикомунизъм“. Това твърдеше и правителството на ОДС с министър-председател г-н Ив. Костов /1997-2001/. Впоследствие върху темата беше наложено негласно „табу“ както в медиите, така и в научната литература, след като Европейският съюз одобри резолюция – 23 август да бъде обявен за „Ден на жертвите на тоталитаризма“ в Европа, т.е. жертвите на комунизма, фашизма и национал-социализма. Тази своеобразна „безкритичност“ на Европарламента постави в центъра на „геноцида“ единствено и само „холокоста“¹.

Поради това, за разлика от присъствието на други официални прояви на представители на политическата ни класа – например, на Коледа, на Великден, когато телевизията показва в някой храм със свещ в ръка г-н Г. Първанов, г-н Орешарски, г-н Плевнелиев и др., на 1 февруари подобни „демонстрации“ няма. Макар че след 22 години „преход“, единствено правителството на ГЕРБ взе решение датата 1 февруари да бъде обявена за „Ден на жертвите на комунизма“ у нас. А това означава най-малкото всеки един от нас да си спомни и да наведе глава пред мъката и болката на над повече от 300 хил. българи – убити, мъчени, изселвани, гонени от други „българи“, но „комунисти“, т.е. не-българи. Техните наследници създадоха пък българските „мафия и олигархия“, т.е. днешното „задулисие“ действащо след 1989 г., и продължават да „ръководят“ нещастното ни Отечество, този път – „либерално“, по американски стандарт за демокрация и свобода.

Бог да прости душите на несправедливо осъдените, убитите, прокудените и де-национализирани българи в комунистическата „вакханалия“ след 9.9.1944 г. у нас и да се смили над палачите им – в името на България!

¹ И днес в българските учебници по история за средното образование не се подчертава фактът, че Нюрнбергският процес обявява за „престъпни организации“ само ръководният състав на Национал-социалистическата германска работническа партия, на СС /охранителните отряди на тази партия/, на СД /службата за сигурност на тази партия/, на Гестапо /тайната гържавна полиция/, докато към членовете /състав/ обаче на правителството на Хитлер, на върховното командване и на генералния щаб на германската армия е, че те могат само индивидуално да бъдат привлечени под съдебна отговорност.

Уважаеми г-н Спасов,

Благодаря за изпратения нов брой на сп. „Борба”. Още веднъж искам да изкажа благодарността си за духовната сила, която ми дават публикациите в този пътеводител за нашата нация – орган на Българския национален фронт, списание „Борба”.

Изпращам Ви материали за Кръстьо и снимки на част от паметните за него места.

Надявам се във времето да публикувате някой от тези материали за анти-болшевишката дейност на Кръстьо, който е не само такъв като горянин, но преди всичко и с поезията си – бич срещу сталинизма и тоталитаризма.

Личности

Будител на човечеството, духовен великан, убит заради поезия

През 2013 г. се навършиха 61 години от гибелта на поета Кръстьо Хаджииванов.

„Духовен великан”, „уникална личност не само за България, но и за света”, „роден поет със звезда”, „пророк на новото човечество”, „безкомпромисен идеалист”, „подобен Христос”, „безсмъртна поезия”, „класика и шедьоври”, „поет на свободата”, „българският Солженицин” и пр. Суперлативи на хиляди почитатели и поклонници от страната и чужбина на поезията и пред паметниците на поета, заедно със стотици страници; спомени, разкази, публикации и стихосбирки, 4 в чужбина, 5 в България и 3 книги, посветени на поета и рода му. **Това е човек, живял едва 22 години, но с бурна биография през два тоталитарни режима, срещу които се е борил с оръжие – като 14-годишен партизанин преди 9 септември 1944 г. и с перо и слово като горянин.**

На три пъти отхвърля предложенията на КГБ, ДС и БКП за личен просперитет, благоденствие и слава, но само и само да подкрепи червения масов терор за 100 процента болшевизация – ликвидация на всичко свободомислещо, 100 процента ма-

Паметник на Кръстьо Хаджииванов в Сангански

кедонизация, национализация и 100 процента текезесация и деморализация! Според вицепрезидента Тодор Кабалджиев „Кръстьо се нарежда сред едниците най-достойни българи от първа величина”. В Серес през 1944 г. Кръстьо отхвърля предложенията на съветския офицер от КГБ да пише оди за Сталин, да учи в Москва и да стане най-големият поет на комунизма.

„Искам да уча в Париж, не в Москва, защото тя е твърде близка до Сибир!” и „Ода за Сталин няма да напиша, защото той е по-голям кръволок и от Хитлер!” – така отговаря 14-годишният талисман на партизаните. На второто предложение на ДС в лицето

на „инспектор от Министерството на просветата” 15-годишният гимназист в Свети Врач (Сангански) през 1945 г. отговаря: „Не разбрахте ли, че аз никога няма да стана слуга и палач на никоя диктатура, най-малко на сталинската!”. Следва побой, но и бурна реакция на гимназистите, които го избират за свой представител на младежкия конгрес във Варна. Когато идва ред да завърши гимназия (1946-1947 г.), Кръстьо получава трето предложение от местни и окръжни

партийни величия да подкрепи предателската, родоотстъпническата политика на БКП за македонизация на родния Пирински край и текезесацията му, като му се осигури „следване, където иска”. Отговорът е: „Само Ботев да бе останал единствен българин на света, аз ще бъда вторият след него!”. За тези думи Кръстьо получава юмрук и белез на долната устна и започва одисеята от всевъзможни пречки и провокации. Вместо да се уплаши, след няколко месеца, на нелегалната конференция на обединяващата се опозиция, проведена в землището на водениците в родното Капатово, пред 200 представители от Югозападна България Кръстьо страстно защитава българския ни корен и разобличава болшевишките предатели. Затова вместо мечтаното студентство или на световните лекоатлетически писти, „роденият йога”, „недостижимият бегач и скачач” е изпратен в трудовите концлагери на с. Блатешница, а скоро след това и на „сигурна смърт в урановия аг на с. Сеславци”. Поставен е на „ежедневно човекоразорение”, „денем в тъмните забои”, а нощем в „помещение без всякакво осветление”, „където след хърканията на натъпканите като сардели трудоващи”, пали карбидната лампа, за да чете и твори. След усмирения с убийства и побоища бунт в забоите окървавеният Кръстьо разбира, че няма да излезе жив оттам и затова сменя тактиката: става „ударник”, за да получи наградата – отпускат, през която да има време да се прости с близките и да избяга на свобода като горянин за около година и три месеца, когато написва най-силните си творби.

Но и в периода на полулегалност – 1947-1949 г., както и през целия си 22-годишен живот Кръстьо не е пасивен страдалец. Тогава творбите му се пеят и декламират по читалища, площади, събрания, седенки и пр. Участва активно в подпомагане на концлагеристи, затворници, изселници и близките им с трудови акции, събиране на храни, грехи и пари. Въпреки че разнася опозиционни вестници и литература и получава предложения да отпечата неговите борбени стихове, самовзискателният Кръстьо, смятайки, че

Мемориал на свободата, посветен на жертвите за национално освобождение и обединение, открит на 9 май 2013 г. в Благоевград

написаното не е перфектно издържано, не се съгласява. Легално се прикрива с дейности във въздържателни, есперантистки и стенографски организации. Въпреки провокациите и ругатните, за да бъде злепоставен, авторитетът и влиянието му сред съселяни, гимназисти, младежи и трудоващи се засилва все повече и със сигурност и това е повлияло за бунта в урановия аг през декември 1950 г.

Като нелегален Кръстьо има доста помагачи, но вероятно и доста предатели. Следен е от ДС с надеждата в удобен момент да разкрият и ликвидират цялата група, но Кръстьо се оказва сам!... Версиите за предателството и гибелта му са няколко, но най-мръсната на ДС е, че е ликвидиран като „диверсант, дошъл от Гърция”. Има и сведения, че е ликвидиран след инквизиции в милицията, където безспорно за твърдостта, характера и морала му следва, че не се е поддал на слабост и не е отронил никакъв

издайнически звук, за да може и преди, и след това границата да бъде преминалата от госта неговии близки, приятели и съкаторжници...

Всички, които са се докоснали до Кръстьо, са с поразителни впечатления от неговите морални и физически съвършенства, но връх на всичко е неговата поезия от „самородно злато” на образи, идеи, Ботевски дух и сила сред екстремните условия, където е нямал време да усъвършенства на места рими и ритъм. Ритмиката се променя в зависимост от силата на чувствата в определени моменти, като затихва или се засилва според кипежа на кръвта, сърцето и неговия бумтеж, отразен с „огнени слова”, „бунтовен огън” и „пожара в неговите гърди”. Това състояние на боен бунтовен дух сред неукротимия поток от огнени слова и плач, заради „горчивите рани на народа”, и днес воюва за социална и национална правда на народ и родина и за цялото човечество. Читатели и специалисти спонтанно от различни точки на планетата, независимо един от друг, правят сравнение и асоциации със силата, таланта, морала, саможертвата и физическите изяви на Кръстьо с тези на Левски, Ботев и световните романтици като Петъофи, Лермонтов, Байрон, Шели и пр. Наши и чужди професори и читатели определят повечето му творби като „класика и шедьоври”, посочвайки често едни и същи заглавия, между които „Пари и власт”, „Сибир”, баладата „Надгробно видение”, напомняща „Хаджи Димитър”, „Есенна тъга”, „Безумецът”, „Не искаме ни робство, ни война”, „Мир”, „Против робството”, поемите от цикъла „Пирински легенди” и капиталната му поема „Песен за човека и живота”. Освен че пророкува сриването на болшевизма, войната и всякакви диктатури, Кръстьо достига с идеите в стиховете си върха на европейската и световна мисъл за обединението и прогреса на най-съвършената цивилизация. Във финалните куплети на голямата поема със стиховете:

*С тази вяра ние ще победиме,
неправдите и всякаква злина
без граници нов свят ще сътвориме,
свят на любов, на правда, свобода!...*

той показва колко искрена сърдечност, дълбочина, широта и висоти достига прогресивната мисъл и морала, да не говорим за куплетите от самия финал, с които достига космичните висоти. И тези световни върхове на морала, идеите, образите и мисълта Кръстьо достига затова, защото в поезията и в живота си той остава верен на свободолюбивите, хуманни и физически български и балкански традиции още от времето на Орфей, Фаул, Спартак, на средновековните ни величави личности и на тези от Възраждането ни в родната ни земя – от Жафарович, Паусий, Раковски, Левски, Ботев, Гоце Делчев и пр. Кръстьо достига тези върхове, защото спазва тези традиции, които са и традиции на майчиния и бащиния род, които са го възпитали да напише едва 8-годишен и по-късно да изпълни клетвеното си стихотворение на кристалното детство „Българийо”, както пише литературният критик проф. Георги Цанков. Тази родолюбива и човеколюбива закваска позволява на Кръстьо не в условията на свободна Франция като Роберт Шуман, а сред убийствения сталинско-болшевишки аг на концлагерите да пророкува с посочените горецитирани стихове, станали днес най-популярни девизи в света: „Без граници”, „свят, любов, правда, прозрачност”... Затова накрая логично следва нашата национална гордост, с която можем да укорим нашите културни, духовни и политически представители, които вместо да изтъкват казаното и писаното от българските ни първоевропейци, като Ботев, Левски, Гоце и Кръстьо за изграждането на новия свят, да не се захласват и унижават пред самонадеяните поучения на западните архитекти на бъдещето, защото, както пише проф. Цанков, както останалите ни духовни водачи, и „кръстьо идва от бъдещето, за да ни говори с Ботевски плам”.

И най-накрая, Кръстьо достига тези върхове, защото е вдъхновяван и възпява човеколюбието на Бога и неговия син Христос. Затова и често приятелите му го наричат „светец” и „най-близко до най-съвършения човешки идеал”.

Иван Хаджииванов

Архивите на ДС говорят*

Напоследък един проблем вълнува българската демократична общественост, връщането на параграф 12 от Закона за досиетата. Това ще даде право на редица агенти и доносчици на ДС да работят във всички сфери на властта. Нека хвърлим поглед върху някои от най-интересните случаи, отразени в многото издание на Комисията по досиетата. Да видим каква е тази „високопатриотична“ дейност на господата – агенти, доносчици на ДС, и същевременно техният обхват. Така например в том 5 е дадена таблица за вражеския контингент по линия на 3-о управление на ДС към 31 декември 1956 г., както следва:

Дейци на бившата БЗНС опозиция – 14 578 души;

Кулаци – 10 987;

Бивши капиталисти – 6136;

Легионери – 3845;

Членове на фашистки организации – 2613;

Анархисти – 857;

Врагове сред духовенството – 1600;

Общо отявлени врагове – 43 788.

По основни обекти:

Селско стопанство – 6195;

Промисленост – 4952;

Транспорт – 2862;

Търговия – 1342;

Сред младежите – 1296;

Здравеопазване – 980;

Буржоазна интелигенция – 875;

Врагове в спорта – 99.

Общо – 18 610 души.

Всичко: над 60 000 души персонални врагове (половин армия – бел. авт.).

В „Докладна записка“ на началника на 3-о управление на ДС ген.-майор Г. Кръстев се посочва, че в началото на 1960 г. за 9 месеца са изведени в 12 капиталистически страни 50 агента и 150 доверителни връзки. Днес тези страни са членове на Европейския съюз

като нас и са наши събедейници. Тогава каква е равносметката?

По линия на 3-о управление на ДС са работили следните агенти: „Патриот“, „Гаврилов“, „Балкан“, „Наков“, „Добри“, „Петко“, „Балабанов“ и др.

Интерес буди „справката“ на началника на 6-о управление на ДС ген.-лейтенант Ив. Димитров относно антинародната дейност на врага сред интелигенцията и състоянието на агентурно-оперативната работа. Посочват се данни за антинародна вражеска дейност като: проф. Живко Сталев в СУ изказал се в такъв дух: „Социалистическата стопанска система се явява мъртвородено гете и е непригодна за съвременния живот...“

Агент „Владимир“ донася, че проф. П. Стоянов прави следното изказване: „Комунистите са в страшен хаос и няма да се свърши само с това...“

По същество сред много писатели се води антипартийна политика, глашатая на които се оказват и К. Зигаров, Г. Гочев, Л. Тенев и др. (всички членове на БКП).

В „справка“ относно състоянието на контраразузнавателната работа на 6-о управление на ДС по вражеската емиграция през 1957 г. на ген.-полковник Ив. Димитров от 17 февруари 1976 г. се посочва, че се водят на оперативен отчет следните лица: М. Генадиева, Г. Хаджиев, Ст. Табаков, Ив. Дочев, А. Мозер, Ц. Балева, М. Захариев, П. Увалиев, А. Гърневски, А. Игнатов, М. Матеев и др.

В отчет относно агентурно-оперативната работа по линия на отдел ОЗ през 1980 г. от неговия началник полковник Т. Тодоров се посочва: „Голяма активност продължава да проявява „Славянската мисия“ в Швеция и нейните филиали, която разпространява религиозна литература, изнета от нашите органи“. По отношение на БПЦ отделението е разполагало с 56 агенти-доносчици

към 31 декември 1980 г. Посочва се, че „съвместно с комитета за културата не бе допусната монтирането на часовник – дарение от Петропавловския манастир, по политическа нецелесъобразност”. По-нататък се подчертава: „Заслужава внимание и дейността на духовенството в областта на социално-битовите проблеми. То се опитва да се представи едва ли не като единствен защитник на морала, който опазва хората от лоши постъпки и създава у тях високи нравствени показатели. Църквата се окачествява като пазителка и пропагандатор на вековни културни ценности, наследник на „доброто старо време” и на националните традиции.”

В „справка” за някои проблеми, свързани със създаване на дискотеки в страната от началник-отдел 2 при управление 6 на ДС полк. Ив. Дянков от 18 май 1982 г. се посочва: „В някои случаи се назначават за дискотеки лица, възхваляващи западния начин на живот, пропагандиращи западна музика. Такива са: „Злати Димитров от Шумен, Вежди Феимов от Разград и др.” Посочва се, че в София се формира група ученици, привърженици на австралийската рок група Ей Си Ди Си, които са профашистки настроени!? В справка относно разпространението на йогизма в страната пак от началник на отделение 2 полк. Дянков от 29 май 1982 г. се посочва: „По настоящем в България (по данни на агент Жоро) има около 5000 души, занимаващи се с йога.” Изрично се подчертава, че „Под формата на организирани занимания с йога в редица градове се осъществява противодържавна дейност и се води разложителна работа.”

В информация за някои по-характерни негативни явления из средите на художественотворческата интелигенция и средствата за масова информация от 8 юни 1984 г. се посочва: „Отделни лица сред писателите с чужд класов произход, както и някои членове на БКП злословят срещу принципа за партийност в литературата. Одобряват събитията в Полша и клеветят по адрес на

СССР и нашата действителност, като М. Василев, Н. Неделчев, С. Игов, Емо Тафов, Д. Велев, Т. Братанов, Н. Тодоров и др.”

Други се изявяват като потенциални дисиденти срещу партийната политика, като Блага Димитрова, Петър Динев, Радој Ралин, Тончо Жечев и др.

През 1982 г. бе пресечен опит за изграждане в София и страната на гружество на българския книжовник, явяващо се като дублираща структура на Съюза на българските писатели. Като главни инициатори се очертават: „Б. Димитрова, Ст. Етърски. Т. Ризников и Сл. Македонски. Предвиждало се в гружеството да влязат около 200 души с председател Ив. Богданов. Налице са творби със сериозни идейно-политически отклонения, изразяващо се в дегероизация на антифашистката борба, изопачаване и оклеветяване на социалистическата действителност. Показателни за това са „Фашизмът” на Ж. Желев, „Дневникът на Богдан Филов” на проф. Илчо Димитров, „Лице” на Блага Димитрова, „Епиграми в рамки” на Радој Ралин, „Стихотворения” от Ст. Цанев и др.

В СИ „Бояна” съществува група на ревизионисти, в която активно се включват: Хр. Ганев, Б. Желязкова, Я. Молхов, Хр. Писков, Ив. Станев и др. Вредни политически и художествено-естетически тенденции съществуват в творческата дейност на отделни филмови дейци като Иван Андонов „Самодивско езеро”, Г. Мишев „Покрив и дом за нежни души”, Станислав Стратиев „Кратко слънце”, Христо Ганев „Нощем по покривите” и др.

Основно безпокойство буди напоследък и поставянето на някои пиеси със сериозни идейни отклонения, като „Вангела” на Ив. Рагоев, „Любовни булеварди” на Ст. Цанев и др.

Негативни явления съществуват и в българския театър. В изявите на редица режисьори като Вили Цанков, Леон Даниел, Юлия Огнянова, Станев и др.

Тревожни явления и тенденции се открояват в музикалния живот на страната. Някои дейци и изпълнители проявяват засилен стремеж за устройване в капиталистически страни. Досега измениха на родината около 25 естрадни изпълнители, като Камелия Тодорова, Анастасия Бинчева, Християн Платов и др.

От няколко години в Съюза на българските композитори има обособена група, която влияе негативно върху младите творци, като се стреми да наложи упадъчните западни концепции на авангардизъм и модернизъм. Активно се изявяват композиторите: К. Илиев, В. Казанджиев, Г. Минчев, Л. Кавалджиев и др. Представители на негативни явления в областта на естрадата се оказват: Морис Аладжем, Атанас Бояджиев, Никола Андреев и др.”

В том 6 на „Доклад за състояние на агентурно-оперативната работа по враждебната младеж”, изнесен от началник-отдел 3 ст. л-т Григоров се посочва: „Враждебни елементи из средата на преподавателския състав също оказват отрицателно въздействие върху правилното възпитание на студентите. По данни на агент „Бригада” от април тази година проф. Петко Торбов от СДУ създаде своя група студенти и ги обработвал в духа на немската идеалистична философия. Асистента от ХТИ Вълчев системно правел вражески изказвания пред нашия агент „Бенко”. Вражески изказвания правел и проф. Георгиев от МГИ (член на БКП). За антисоциалистически изказвания десет български студенти бяха отзовани от СССР (!?).”

В „Справка за работа по обслужване на СДУ” кап. Кирилов посочва (от 22 декември 1960 г.): „Из средата на професорско-преподавателския кадър интерес за ДС представляват над 50 души, като проф. Вл. Кутеков, А. Ангелов и В. Петканов, Г. Пиръов, К. Минков и др. По настоящем в СДУ без ФМФ има следната агентура: професори – един агент доносчик, доверени връзки – 14, студенти – 6 доносчика, доверени връзки – 13. Трябва да

посочим, че агентурата сред професорите е крайно недостатъчна. След решение на Политбюро на ЦК на БКП от 14 януари 1960 г. трябва да се разширят връзките ни сред студентите и професорското тяло.”

В „Докладна записка” от 3 август 1982 г. на ген.-лейтенант Р. Станков се посочва неправилният подбор от класово-партийни позиции на аспиранти и специализанти във ВУЗ и институти. Посочват се следните случаи: изключен студент от МГИ за груби антисъветски прояви и изказвания. Баща му е бил изключен от БКП за същото. За студента от художествената академия в Москва Курчо Русев е получена справка от ОУ на МВР Толбухин, че баща му преди 9 септември е бил с фашистки разбирания. За студента Лазар Г. Лазаров е получено изложение, че същият произхожда от реакционно семейство. Баща му преди 9 септември е имал мелница. Към Академията на медицинските науки в Москва следва аспирантура Мария Илиева Хаджикирова. Същата произхожда от бивше търговско семейство. Майка ѝ е също с буржоазно възпитание. Аспирантът от МГУ Георги Г. Иванов спц. Физика произхожда от буржоазно фабрикантско семейство. Брат му Стефан за вражески прояви е изключен от гимназията и пратен в ТВО. Студентът Илия Пенев от Айтос произхожда от богато кулашко семейство. Студентът Петър Николов Дойчев произхожда от реакционно кръчмарско семейство и т.н.” Колко други млади способни хора са с „посечени съдби” от идиотския класово-партийен подход?

В „Информация за оперативната обстановка по линия на отдел 1 от 21 ноември 1975 г.” се посочва: „Все още сред преподавателския състав във ВУЗ има синове и дъщери на отявлени врагове на народната власт. В един от основните им идеологически институти, какъвто е ВИУ „Карл Маркс” са лицата: „проф. Атанасов, Цонев, Переклиев, Гурев, Кожухаров и др. Те пречат при подбора и назначаване на млади кадри – членове на БКП. Пред студентите проф. Исак Паси възхвалява теориите на Кант и

Хегел. Доц. Дафин Тодоров – преподавател по журналистика, член на БКП, възхвалява театъра на Запад, а не руския театър.

Някои чуждестранни преподаватели като Елизабет Самърс, Шейла Робъртс разпространяват литература от рода на „Д-р Живаго”, „Биография на Мао Дзе Дун”, западни вестници и списания и гр.”

Том 7 отразява работата на ДС по Пражката пролет. Най-активна дейност развиват агентите доносчици „Ростислав”, „Игнатов”, „Грозанов” и гр. Тия, които са внедрени в Чехословакия, следят зорко кръга около реформатора А. Дубчек – Проф. Кригел, Щорм, Рашкова, Голщукер, Пеликан и гр. На всички ни е известно как завърши „Пражката пролет”, с бруталната инвазия на войските от Варшавския договор и по-газване на суверенитета на Чехословакия. Както унгарското въстание на Имре Наги, така и Пражката пролет изолираха КПСС от световното комунистическо движение. Безрезервно подкрепиха А. Дубчек компартиите на Китай, Франция, Италия, Испания, Белгия, Румъния, Югославия, САЩ и гр.

Том 8 посочва динамичните промени след 10 ноември 1989 г. и настройването на ДС под ръководството на ПБ на ЦК на БКП на друга, „демократична” вълна (смяна на козината, но не и на болшевишкия им нрав).

Така например на проведената среща на министъра на вътрешните работи с началниците на областните управления на МВР, състояла се на 7 февруари 1990 г. в заседателната зала на МВР, ген. Любен Гоцев в обширното си изказване апелира: „Ние трябва организирано, умно, без паника, но динамично да се впишем в този процес на цялостна реконструкция”, изброява 4 принципа, като четвъртият гласи: „Съответно с новото политическо мислене, ние следва да оценим още веднъж ролята и мястото на противника. Представата за силите, които заплашват нашата сигурност, да се пренасочват и увеличат нашите осигуряващи функции.”

В указанията, които дава А. Гоцев, се говори за група фашистки елементи, които са тук, в София, и се опитват ежедневно да дестабилизируют обстановката.

Интересна е стенограмата от срещата-разговор на министъра на вътрешните работи П. Пенев с Меду Доган, състояла се на 14 септември 1990 г. в кабинета на министъра.

П. Пенев: „Г-н Доган, ние се познаваме (?), но сметох, че е необходимо да се срещнем вече в новото ми качество, да установя контакт с вас, като министър на вътрешните работи, като съм с убеждение, че такъв е необходим по много причини. Затова помолих за тази среща и благодаря, че се отзовахте на нея...”

Меду Доган: „Вие може би знаете, че от март имаме една традиция с ген. Семерджиев да поддържаме контакти. Аз мисля, че това трябва да продължи, като сътрудничество не само на МВР с ДПС, но и с всички политически влиятелни сили... Аз съм уверен, че и занаят ще си сътрудничим и ще си доверяваме подобни ситуации...”

Накрая дългият разговор завършва така:

М. Доган: „Имайте увереност, че там, където има информация за напрежение, след като се свържем и на място могат да се вземат мерки, за да не допуснем създаването на конфликти. Това може да стане чрез секретаря Осман Октай.”

П. Пенев: „Благодаря Ви, всичко това е в името на общото спокойствие в страната.”

М. Доган: „Аз също много Ви благодаря!”

От дотук посочените няколко конкретни примери за „високопатриотичната” дейност на ДС и нейните агенти-доносчици ясно проличава, че тя е защитавала само политбюро на ЦК на БКП и групата ни със СССР, а не истинските национални интереси на България и българския народ. Пълна анахронизъм е днес някои среди от БСП (които нищо ново не са научили и нищо старо не са

забравили) да искат връщането на параграф 12 от Закона за досиетата. Морално ли е тези, които са доносничели за своите колеги, началници, преподаватели и пр., да им се даде възможност да правят това и днес. Та това са личности с покварена психология! Те ще продължават да интригантстват на новото си работно място. Моралните поражения ще бъдат огромни, особено ако такива хора работят в системата на управлението на външните работи и вътре в страната (в медиите).

Но за да бъдем обективни и справедливи, първо трябваше да се разсекретят архивите на Политбюро на ЦК на БКП. Защото оттам идваха нарежданията какво и как да правят органите на ДС, за да осигурят спокойствието на богопомазаните – висшата червена номенклатура. За голямо съжаление техните синове и внуци и днес продължават да гърнат конците на „закулисието”,

заели командни позиции във всички сфери на властта.

Не случайно отдавна във всички посткомунистически държави от бившия съветски блок бяха приети законите за лустрацията и да няма давност за престъпленията на комунистическия тоталитарен режим. Крайно време е и у нас това да стане. Не стане ли, ще продължава цялата държава да се управлява от „закулисието”, което бавно, но сигурно ще я повлече към дъното.

Ц. Цанински – областен председател на Съюза на репресираните от комунизма „Памет” и зам.-председател на ЦС.

Заб. За горното изложение са ползвани материали от бюлетините на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

**Вчера
и днес**

Нищо ново под слънцето

Дмитриевич Сергей Станишев,

Много внимателно слушах, когато от трибуната на пленума на БСП отпрати остри критики към довчерашните си другари. Обвини ги във всички грехове, които могат да се отправят към хора, които останаха неблагодарни към теб и останалите от улица „Позитано” 20. Те започнаха да водят линия не в унисон на това, което ги учеше и проповядваше. Каква неблагодарност! Но това, което става в БСП, нито е за първи път, нито за последен. Още от създаването на комунистическата партия вътре в нея започнаха ожесточени борби, и то не за друго, а кой да води бащина дружина и оттук значително богато материално благоденствие.

Пред мен е том 17 под наслов „Архивите говорят”, издание на Главно управление на архивите при Министерския съвет. Този обемист том се състои от 504 страници и на тези страници са описани подробно лютите битки, които се водят в твоята любима партия. С едри букви на корицата има текст: „Борби и чистки в БКП (1948-1953 г.)”. На задната корица на тази книга се говори за монтираните съдебни политически процеси и други репресии срещу враговете с партиен билет. В заключение на тези страници има текст: „...ще научите, ако се запознаете със съдържанието на 270-те документа в настоящия сборник. Основната част от тях са оригинални и се публикуват за първи път”. Нещо да кажете по този въпрос, другарю Станишев. Или за Вас той е маловажен и най-вече е покрит и забравен. Но пострадалите Ваши другари нито забравят, нито ще простят за мъките, издевателствата и страданията, които са им причинени, и то защото вярваха в противоположния път на този, който партийната линия по сталински образец проповядваше и налагаше във Вашите комунистически редици.

Така че, когато произнасяте „пламенни речи“ или правите каквито и да било изказвания по адрес на отстранените Ваши съпартийци, задължен сте да си сверявате часовника не с празнодумство и най-вече да не подминавате историческите факти като: кога, защо, по чие давление са били извършвани тези ужасни посегателства върху членове на БКП. Но според мен партията Ви, която репресираща невинни Ваши партийни чедра, не ще забрави и ужасните страдания, които са претърпели. Може ли да обясните защо секретарят на БКП Трайчо Костов и още много други ваши другари бяха не само морално, но и физически унищожени? Посмъртната реабилитация, която направихте, с нищо не може да оневини партията Ви за стореното. Засега толкова по този въпрос, който чака отговор, а защо не и възмездие. Ще вземете ли становище по този въпрос? Не го подминавайте, защото и днес той е повече от всякога актуален, имайки предвид чистката, която проведохте в последно време, известно срещу кого. Все в тази посока разсекретените досиета на комунистическата ДС ще видят бял свят и кой знае какви злодеяния ще прочетем.

Николай Начев, юрист

Годишнина

Професор д-р Димитър
Колев

Н. В. ЦАР БОРИС III (1894-1943)

Негово Величество Цар Борис III (с пълно име Борис Клемент Роберт Мария Пиї Станислав Саксбургготски) бе Цар на българите, наричан от тях още приживе „Цар Обединител“. Той е един от строителите и трети по ред държавен глава на Следосвобожденска България.

Житейският път на Н. В. Цар Борис III се простира между две дати: 30 януари 1894 г. и 28 август 1943 г.

На 30.01.1894 г. той се ражда в Софийския дворец, като първороден син на Негово Царско Височество Княз Фердинанд I (1861-1948) и първата му съпруга Мария-Луиза Бурбон-Пармска (1870-1899). На 30.01.2014 г. се отбелязаха 120 години от неговото раждане. На 28.08.1943 г. той умира само на 49 години също в Софийския дворец. През миналата 2013 г. на тази дата се отбелязаха 70 години от ранната му кончина.

Върху дървения кръст на покойника, поставен на гроба му в Рилския манастир (осквернен от комунистическата власт през 40-те години на миналия век и отново възстановен през 1993 г.), между по-горе посочените години е поставено едно малко тире. Това тире се явява един символ на целия отминал живот на този славен български владетел.

Тук би могло да се напомни древната мъдрост: „Човекът си отива, като остава само спо-

менът за живота и за делата му“. А какви са те за Н. В. Цар Борис III?

Българският народ посреща с огромна радост раждането на Престонаследника и непрекъснато следи неговото израстване и развитие. Католическият кръстник на детето Борис е папа Лъв XIII, а православният кръстник – руският император Николай II, представен от граф Кутузов. Миропомазването на малкия Княз се извършва на

15.02.1896 г. от Негово Блаженство Екзарх Йосиф с всички висши български духовници в Софийската катедрала „Света Неделя“.

Още в деня на раждането на престонаследника Борис, баща му Княз Фердинанд I му дава титлите: Княз Търновски и Херцог Саксонски. Удостоява го за кавалер на Военния орден „За храброст“ (1-ва и 4-та степен) и го награждава с огърлицата на ордена „Свети Александър“. Провъзгласява го още за шеф на няколко полка (4-ти пехотен Плевенски полк, 4-ти конен полк и 3-ти артилерийски полк). По-късно, от 1906 г. го зачислява като подпоручик в 6-ти пехотен Търновски полк. Във ВНВУ (Военното на Негово Величество училище) го причислява към 32-ри випуск, който е приет във ВУ през есента на 1905 г., а е произведен в първи офицерски чин на 02.08.1912 г. Престонаследникът е зачислен и като офицер в 54-ти пехотен Мински полк от руската армия.

Възпитанието и обучението на младия Княз Борис (останал без майка още като малко дете на пет години) се провежда в Софийския дворец от опитни педагози и възпитатели. Сред тях централно място заемат баба му Княгиня Клементина Бурбон-Орлеанска (1817-1907) и втората съпруга на Цар Фердинанд I – Царица Елеонора Българска (1860-1917). Мъжествените качества Престононаследникът усвоява от своя баща – Цар Фердинанд I, много строг и възискателен към четирите си деца. За военната му подготовка се грижат български офицери (капитан Иван Кючуков и други). Младият Княз Борис се чувства обаче най-щастлив, когато се намира в компанията на по-малкия си брат Княз Кирил (1895-1945) и на двете си сестри – княгините Евдокия (1898-1985) и Надежда (1899-1958).

С придобити много познания и с отлично представяне Княз Борис учи и завършва средното си класическо образование в реномираната Първа софийска мъжка гимназия. Получава Зрелостно свидетелство № 1194, издадено на 20.01.1912 г. от Министерството на народното просвещение.

На 30.01.1912 г. Княз Борис Търновски навършва пълнолетие (18 години), което се отпразнува най-тържествено в страната. Във връзка с този негов празник, той е провъзгласен за Престононаследник, произведен е в чин капитан, назначен е за ротен командир на 1-ва рота от 6-ти пехотен Търновски полк и е награден с най-високия български орден „Свети свети Равноапостоли Кирил и Методий“.

През лятото на 1912 г., във връзка с приготовленията за война с Турция, Княз Борис прекарва своя стаж за ротен командир и взема участие в крепостните маневри около гр. Шумен.

Престононаследникът Княз Борис Търновски участва в Балканските войни (1912-1913) отначало като офицер за свързка при Началник-Щаба на действащата армия генерал Иван Фичев. Придружен от брат си Княз Кирил, съпътства 7-ма пехотна Рилска дивизия, с която посещава Солун, след което пристига в Димотика, където се намира Главната квартира. През 1913 г. той е с войската ни при Булаир, а накрая на войната с Турция влиза с баща си в превзетата от българите Одринска крепост.

През 1915 г. Княз Борис постъпва, следва и завършва с отличие курса на Военната академия в София. През м. септември 1915 г. той получава своето мобилизационно назначение.

През Първата световна война (1915-1918) Княз Борис е офицер за поръчки при Щаба на действащата армия. Наред с изпълняваните от него задачи, възлагани от Главнокомандващия генерал Никола Жеков, Престононаследникът взема непосредствено участие в редица сражения на българските войски на фронтовете в Сърбия и Румъния. В тях той показва лична храброст, хладнокръвие и отлични командирски качества. Тези му прояви получават висока оценка от командването и Княз Борис получава за бойни заслуги повишения в чин (майор и подполковник), както и редица български, германски, австроунгарски и други военни ордени.

На 3 октомври 1918 г. след производството на Княз Борис в чин генерал-майор, баща му Цар Фердинанд I абдикира в негов полза.

Престононаследникът Княз Борис (тогава на 24-годишна възраст) се възкачва на българския престол под името *Цар Борис III* и става върховен началник на всички военни сили в Царството.

Цялата българска войска полага клетва за вярност пред новия Цар. Първият указ, подписан от него, се отнася до демобилизацията на войските.

В следвоенна България тежестите на Ньойския договор (27.11.1919) създават невероятни стопански и политически сътресения. Царство България губи около 150 000 жители и територия повече от 10 000 кв. км. В страната комунисти и земеделци развиват агресивна антимоноархическа дейност.

Правителството на Александър Стамболийски (21.05.1920 - 09.06.1923), съставено от членове на БЗНС, тормози офицерския корпус и дейците от буржоазните партии. Царят остава на заден план.

На 9 юни 1923 г. се извършва военен преврат, с който е свалено правителството на БЗНС от власт. Макар и неохотно Цар Борис III санкционира извършения преврат.

В периода на управлението на Демократическия съговор (1923-1931) фигурата на Царя продължава да е в сянка. През 1925 г. от комунистите се правят два опита той да бъде убит: първият е на 14.04.1925 г. със стрелбата по него при прохода Арабаконак, а вторият – на 16.04.1925 г. (Велики четвъртък) с взривяването на столичната катедрала „Света Неделя“. При този злобещ атентат, извършен от БКП, загиват 213 души (сред които 12 генерали, много други военни, граждани и дори деца), а са ранени 500 души.

През същия период Цар Борис III извършва следните по-важни мероприятия:

1. Утвърждава приетия от Народното събрание закон (с Височайши Указ № 12 от 23.04.1924 г.), с който на завършилите ВНВУ се признава висше специално образование. Това е стимул за насочване на младите хора към професията на офицера;

2. Взима активно участие при производството на отделните випуски във ВНВУ в първи офицерски чин - подпоручик;

3. Връчва второто бойно знаме на ВНВУ, с което засвидетелства своите грижи и обич към възпитаниците му. Този акт съвпада с производството на 44-ти випуск на 12. 09.1925 г. (**Забележка:** *Първото бойно знаме на ВНВУ е изгорено, поради участието на юнкерите в преврата от 09.08.1886 г.; а третото бойно знаме на ВНВУ е получено на 06.05.1937 г., когато са дадени знамената и на останалите части от Софийския гарнизон*);

През 1930 г. Царят се жени за гърцерята на италианския крал Виктор-Емануил III – Княгиня Джована Савойска (1907-2000), наричана в България Царица Йоанна. От този щастлив брак се раждат две деца – княгиня Мария Луиза (родена през 1933 г.) и Княз Симеон Търновски (роден през 1937 г.; Цар на България от 28 август 1943 г.);

На 19.05.1934 г. се извършва гържавен преврат от политическия кръг „Звено“ и от Военния съюз с помощта на войската. Новото правителство начело с Кимон Георгиев (просъществувало от 19.05.1934 до 22.01.1935) отменя Търновската конституция, разпуска Народното събрание, забранява политическите партии, както и установява дипломатически отношения със СССР. Превратът има антимонархическа насоченост.

Подкрепяйки монархическите среди във Военния съюз, Цар Борис III сваля от власт организаторите на Деветнадесетомайския преврат. Сега в неговите ръце се съсредоточава цялата гържавна и военна власт.

В това време Българската войска постепенно преодолява последиците от ограничението на Ньойския мирен договор след Първата световна война и започва усилено да се превъоръжава с модерно оръжие и да се реорганизира. Голяма роля в този процес изиграват: министърът на войната генерал-майор Христо Луков и Началник-Щаба генерал-майор Йордан Пеев. Модернизацията на войската ни е демонстрирана при провеждането на Царските военни маневри в околностите на гр. Попово

на 29 и 30 септември и на 1 октомври 1937 г., както и при провеждането на Царските стрелкови маневри от 27 септември до 3 октомври 1938 г. в очертания район от градовете Пазарджик-Копривица-Панагюрище, река Марица (от юг) и Средна гора (от Север).

През 1937 г. Цар Борис III утвърждава с Царски указ (№ 164 от 26.06.1937 г.) Наредбата-закон за възстановяване на Военна гимназия към ВНВУ на България. Тази гимназия е обявена за средно учебно заведение – реална гимназия. През този 3 годишен период, всеки кадет сам се проверява „дали може да приеме военната професия за своя съдба“.

Цар Борис III има определена заслуга в присъединяването на Южна Добруджа към Царство България. По време на неговото управление (на 07.09.1940 г.) се сключва договор между Царство България и Кралство Румъния, наречен Крайовска спогодба. Според последната, Румъния връща на България Южна Добруджа и осъществява обмен на населението от Северна Добруджа и Южна Добруджа. Така румънците се преселват от Южна Добруджа на север, а българите от Северна Добруджа се прибират в Родината. Осъществяването на тази спогодба е наложена от великите сили (Германия, СССР, Великобритания, Италия и др.) с цел привличане на България в техните редици.

Цар Борис III, както и Правителството на академик Богдан Филов получават определени предложения за сключването на договори: от СССР (чрез българския пълномощен министър в Москва Иван Стаменов и от пристигналия в София Аркадий Соболев (главен комисар от Комисарството на външните работи на СССР), както и от Германия (от Адолф Хитлер – райхсканцлер (фюрер) на Третия райх – в лична среща с българския Цар Борис III, и министъра на външните работи Иван Попов на 15.11.1940 г.). Приети са немските предложения и на 1 март 1941 г. в 13:30 часа във Виенския дворец Белведере, (в салона с двата гоблена) министър-председателят на България академик Богдан Филов подписва протокола за присъединяване на България към Тристранния пакт. В 6.00 часа на следващия ден над 600 000 войници от 12 германска армия, с командващ фелдмаршал Зигмунд Вилхелм Лист, навлизат в българска територия като се насочват към Югославия и Гърция. Царство България става съюзник на Германия, Италия и Япония, заедно с някои други европейски страни (Унгария, Румъния и Словакия).

През месеците март и април 1941 г. нашите войски присъединяват към Родината: Западните покрайнини, Вардарска Македония и Беломорска Тракия, населени предимно с етнически българи. Цар Борис III е наречен от поданиците си *Цар Обединител*.

В хода на Втората световна война, на 22.06.1941 г. немският Вермахт навлиза в територията на СССР. Благодарение на умелата политика на Цар Борис III, България не изпраща войски на Източния фронт, а ограничава военната си намеса само в пределите на претендираните от България земи, населени с етнически българи.

На 13 декември 1941 г. Царство България обявява война на САЩ и Великобритания. Приеманата в началото за „символчна война“ се оказва съвсем реална, когато през 1943 и 1944 г. София и други български градове са жестоко бомбардирани от самолетите на горепосочените страни.

Цар Борис III, наред с някои народни представители (Димитър Пешев и др.), духовници (митрополит Стефан и др.), както и отделни българи, има определена заслуга за спасяването на около 50 000 български евреи от лагерите на смъртта. За съжаление, през 1943 г. от новоосвободените земи са събрани и изпратени в концентрационния лагер Треблінка (Полша) 11 343 евреи, които там са унищожени. Те не можеха да бъдат спасени, тъй като в момента не се намираха под юрисдикцията на българския Цар.

В началото на 1943 г., когато започва преломът във Втората световна война, Цар Борис III изглежда е искал да извърши важен

завой в българската външна политика и да изведе България от войната, по примера на италианския си тъст Крал Виктор Емануил III. *(В този аспект представлява определен интерес статията със събрани и анализирани данни от члена на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа д-р Лъчезар Тошев (www.eurochicago.com)).*

В няколко последователни дни, в края на м. август 1943 г. се съобщава по Радио София, че Цар Борис III е сериозно болен, че лечуването му е поверено на най-добрите специалисти и че лекарите полагат всички усилия за подобряването му. На 28 август 1943 г. вечерта се разнася зловещата новина за кончината на Цар Борис III – на същия ден, в 16:22 часа след плаagne, в Двореца в София. В страната е обявен 40-дневен траур, погребението е определено за 5 септември 1943 г.

Наследник на трона става 6-годишният цар Симеон II. За регенти са избрани: Княз Кирил Преславски Сакскобургготски, академик Богдан Филов и генерал-лейтенант Никола Михов.

Версиите за смъртта на Н. В. Цар Борис III са много и различни. Истината не е разкрита и досега.

Поклонението пред покойника се извършва в храм-паметника Александър Невски. По сведение на Държавна сигурност тогава, 369 000 души преминават през храма и се покланят на своя обичан владетел.

Цар Борис III по негово желание е погребан в Рилския манастир. Столица София го изпраща с последен церемониален марш на войската пред неговия ковчег при Софийската гара.

Съобщение

В бр. 1 – януари 2014 г., на сп. „Борба“, на стр. 17 и следващите е отпечатана втората част от статията на г-н Лъчезар Тошев „Неосъщественият Неутрален блок“ (първата част е отпечатана в бр. 6 – декември 2013 г.).

На стр. 17, първа колона, последно изречение, е записано:

„Тогава цар Борис се среща с тях тайно в испанския град Сантандер, близо до Билбао.“ (имат се предвид американският и английският генерали Донован и Мензис).

Горното написано в списанието е **невярно**, противоречи на целия съпровождащ го пасаж и на историческата истина. Такъв запис в авторския текст няма. Там, в авторския текст, четем:

„Тогава той се среща с тях тайно в испанския град Сантандер, близо до Билбао.“

От контекста явно се има предвид, че **той** се отнася за **адмирал Канарис** и срещата му с генералите Донован и Мензис, а не **цар Борис** и **тях**.

Поради това, че в случая списанието е станало изразител на обстоятелство извън авторския текст, което не е редно, редакторският екип моли автора г-н Лъчезар Тошев и читателите на сп. „Борба“ за извинение.

Редакция на сп. „Борба“

Здраве

Уважаеми г-н Спасов,

Приложено изпращам ти материал, третиращ здравословния начин на живот. Убеден съм, че дойде моментът да публикуваме в сп. „Борба” и материали, засягащи здравето на българските граждани и как да постигнем това.

По моя преценка трябва да се сложи край на безотговорното отношение към възпроизводствения процес на нацията, като negliжираме въпроса за здравословния живот на хората. Струва ми се, че ако това безотговорно отношение продължи, няма да бъде далеч времето да се загубим като народ след хилядолетното ни съществуване. Проклятието на идващите след нас ще ни застигне и в небитието, колкото и неправдоподобно да звучи това днес.

На 19 октомври миналата година бях избран за член наблюдател на БАНИ. Всички регионални вестници отразиха събитието.

На същия този ден (на избирането ми) предоставих от нашето списание „Борба” на вниманието на българската академична общност. Проявиха необикновен интерес към него.

Бъди здрав и както винаги досега – боец,

За България!

Д-р Б. Лазаров

Ще имаме ли възможност да живеем здравословно

Дълг на всеки един от нас е да се грижи за собственото си здраве, за здравето на семейството и не на последно място – да се грижи за здравното благополучие на обществото, в което живее. За никого не е тайна, че до този момент истинска здравна реформа в България няма. А такава реформа е крайно необходима с оглед влошеното и влошаващо се здравно-демографско състояние на нацията. Недостатъците на здравната система сами по себе си са предпоставка за реформа. Също така потребностите от усвояването на общоевропейския здравен модел ни задължават да се реформираме. Целта на тази реформа е да се създадат условия за достигане на пълна реализация на здравето, определено в Конституцията на СЗО като „състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие, а не само отсъствие на болест или недъг”. Показателят за очакваната средна продължителност на живота е свързан с цялостното обществено развитие на стра-

ната, начина на живот на хората, състоянието на околната среда и други фактори. Хроничните неинфекциозни заболявания от десетилетия за значим и нерешен социално-медицински проблем. Българите водим ранг листата с болестите на органите на кръвообращението. Не

изоставаме със заболяемостта и смъртността от злокачествени заболявания, с психичните разстройства и инвалидността. Увеличена е съществено заболяемостта от полово предавани болести. През последните години се наблюдава влошаване на показателите за физическо развитие на децата и подрастващите, които са и с ниска физическа активност. Поведенческите фактори, като нездравословно хранене, тютюнопушене, злоупотреба с алкохол и наркотични вещества, ниска физическа активност и стрес заемат 50 процента от структурата на рисковите фактори за смъртност. Своего влияние като рискови фактори за здравето на хората крият и факторите на околната среда с

акцент атмосферен въздух, питейни води и безопасност на храните. Никой не подценява и рисковите фактори за здравето, поднесени и идващи от социалната среда. Всичко това води до необходимост от **нова политика** в областта на хроничните неинфекциозни заболявания, която политика да постави на дневен ред нуждите от много по-активни действия за подобряване на общественото здраве. Това естествено е трудно да стане в една катастрофирала държава без национална доктрина и без национална здравна стратегия. Структурните промени не внесоха рационален елемент в дейностите на здравната система, а напротив – неблагоприятията в тази система са очевадни. Не ми се говори и пише за тези неблагоприятията. Искам да насоча вниманието в посока на промоция на здраве, към профилактика на болестите, утвърждаването на **здравословен начин на живот** (ЗНЖ) и изпълнението на националните програми с оглед тяхната ефективност.

Преди години имах възможността да стартирам инициативата за разгръщане на „всенародно движение за ЗНЖ“ и работа по една добре осмислена и ресурсно осигурена национална програма за ЗНЖ. По този проблем успях да ангажирам вниманието на тогавашния премиер на страната и като че ли нещата потръгнаха. Но за съжаление, следващото правителство преустанови всякакъв интерес и не пое никакъв ангажимент. **Веднага възниква въпросът защо съм предприел такова действие? Отговорно обяснявам, че ако искаме преди всичко младото ни поколение да бъде здраво, жизнено и духовно богато, да не употребява цигари, алкохол и наркотици, да няма самоубийства и морално разложение сред погроставащите и техните родители, има само една алтернатива. Тя се нарича здравословен начин на живот и наред с вярата ни в Бога ще спомогнат за развитието на обществото в положителна насока.** Ще се подобри здравословното състояние на населението и ще дава физиономия на общото благополучие

на обществото ни. Никой не отрича, че качеството на живот е един многопланов критерий и обект на това изложение няма да бъдат нито жизнения стандарт, нито неблагоприятния политически климат, както и престъпното изчерпване на природните ресурси. Нека идеята за социален и стопански напредък не се размине с качеството на живот на всеки отделен човек. Рано или късно това ще формира във всеки един от нас желанието да живеем здравословно и полезно както за себе си, така и за околните. Но всичко това ще бъде възможно само тогава, когато обществото си осигури основните потребности за здраве. Това са мир, прослава, образование, храна, доходи, стабилна екосистема, поддържащи ресурси, социална справедливост и дружелюбни отношения. Тяхното осигуряване зависи от политически, социални, икономически, културни, поведенчески, биологични и екологични фактори. Освен базовите потребности за човека моделът им включва и други важни категории като сигурност, стабилност, безопасност, финансова осигуреност, както и интелектуални категории на принадлежност, необходимост от уважение, самоуважение, престиж или самореализация. Затова всяка дейност, независимо от добрите намерения, води до благоприятни и/или до негативни ефекти. В повечето случаи досега управляващите в България демонстрираха негативните ефекти върху управляваните си граждани. Това се отнасяше не само до индивидуалния ни живот, но и до живота на обществото като цяло. Ето какво трябва да променят в мисленето си и в действията си бъдещите ръководители на държавата с оглед успеха за укрепване на здравето, а не само на неговото съхранение.

Здравните ресурси при индивида зависят освен от биологично-наследствения потенциал и в не съвсем малка степен от избрания начин на живот. Практиката досега в редица напреднали и цивилизовани страни е доказала, че изборът на здравословен начин на живот е не само увеличил средната

продължителност на живота, но е повишил виталността и ефикасността на системите в такова общество. Съобщавайки част от преимуществата на ЗНЖ, искам да изброя и проблемните области в неговата сфера. Това са:

1. Добра лична хигиена и правилен режим на труд и почивка.
2. Умения за справяне с малки ранни здравни проблеми.
3. Рационално (здравословно) хранене.
4. Адекватна физическа активност.
5. Борба с употребата на тютюн, алкохол и наркотици.
6. Редуциране на полипрагмазията (безразборната употреба на лекарства).
7. Умения за справяне и предотвратяване на дистрес.
8. Умения за предпазване от насилие, злоупотреки и травматизъм (битов, транспор-

тен, трудов, спортен), както и за безвредно взаимодействие с природната среда.

9. Изграждане на устойчиво на автоагресия поведение чрез умения за самопознаване, самоконтрол и адекватна самооценка, самоуважение и самоувереност (борба със свръхамбициите „всеки да има всичко с цената на всичко”).

10. Създаване и поддържане на гружелюбни, подкрепящи и стимулиращи междуличностни взаимоотношения в семейството, групата, общността и обществото.

В заключение бих додал, че за успех в утвърждаването на ЗНЖ ще допринесат учебните часове по вероучение и хигиена в българското образование и възпитание (при въвеждане в програмите в училищата).

Д-р Богомил Лазаров – Габрово, специалист социална медицина и здравен мениджмънт, член наблюдател на БНИ

Навременно

Етнически коментар

На 29 декември 2013 г. гледах по телевизията изказването на **проф. Юлиян Вучков**. Винаги съм се възхищавал от неговите политически коментари, защото той винаги защитава българските интереси и критикува недостатъците на властта. В последния си коментар обаче той употреби фразата „български турци”. Тази фраза напоследък често се използва от българските политици и от вестниците. Това ни дава повод да уточним това понятие. Ако се тълкува буквално този израз, той показва, че България е окупирала част от турската територия, населена с турци. Така тези турци са станали български граждани. Така ли е? Не!

Защото България не е завладяла турска земя. Вярно е обратното. След Балканската война България получава Източна Тракия с главен град Одрин. Но тази територия е била населена с българи, които и досега не могат да си получат обезщетението. Тази територия ние губим след Междусъюзническата война, резултатът от която е трагичен за България. Турция си връща Одринска Тракия, Румъния заема българската част от Добруджа, а сърби и гърци си поделят Македония. Всички тези земи са населени с българи. Тук може да се употребяват понятия като румънски българи, сръбски българи, гръцки българи и турски българи, защото са попаднали под чужда власт.

Когато се употребява понятието „български турци”, се има предвид българското население, което е ислямизирано насилствено през периода от 15. до 19. век. Тези хора са наречени помаци. Това са чистокръвни българи, които насилствено са приели ислямската религия. Ислямизирането е обхванало областта на Родопите и малка част от някои райони на Северна България. За укрепване на този процес турската власт е давала средства за издигане на джамии, правила е данъчни облекчения и е раздавала земя за обработване на

новите мюсюлмани, наричани помаци. Помаците са запазили своето българско самосъзнание, нрави и обичаи, а така също и своето историческо минало.

През времето на Балканската война помаците от Родопите масово са помагали на българската армия, която е воювала за освобождението на Родопите и Беломорска Тракия. Това са българи, насилствено помохамеданчени, но запазили своя род и език. Тази етническа група, за съжаление, беше забравена от българските правителства. Жизненият стандарт на родопското население рязко се влоши. Основното производство беше произвеждането на картофи и тютюн. Производството на тютюн беше рязко намалено, а картофеното производство – направо унищожено. Това беше резултат от погрешната правителствена политика спрямо населението на Родопския край. Хубавите и вкусни български картофи изчезнаха, а сега ги внасяме от Египет, Германия, Холандия и откъде ли не. Цената им е многократно по-висока от тези, които се произвеждаха в България. Така е, когато те управляват хора некадърни и незнаещи какво да правят с властта. Освен да пълнят собствените си джобове, за друго не мислят. Затова нашият народ е на последно място в ЕС по жизнен стандарт. Помаците са най-зле.

През миналия век се появи опасност от създаването на балкански ислямски блок. Албания, Босна и Херцеговина, части от Македония, Косово и Родопите имат мохамеданска религия. Съгласно устава на Организацията на обединените нации този блок има право на самостоятелно управление. Тази опасност предизвика възродителния процес, но животът показва, че този ход е бил погрешен. Народ се привлича, когато му дадеш жизнени условия за нормален живот. За съжаление, в България условия още няма. Не само помаците, но и целият български народ страда от неразумната политика през последните 24 години. По силата на гореизложеното е желателно изразът „български турци“ да не се употребява повече в нашия политически живот.

Неграмотността на нашия политически елит е създал мнението, че който е мюсюлманин, той е турчин. По силата на тази верижна логика може да се стигне до извода, че 220 милиона жители на Индонезия са турци. Може да се каже, че и населението на Иран, Ирак, Пакистан, Египет и Судан са също турци, защото проповядват ислямска религия. Очевидно това са наивни разсъждения, но това явление говори за безпътицата, в която се намира сега българският народ. До тази народна трагедия ни доведоха депутати и министри, управлявали през последните 24 години. Сега у нас се правят нови политически ходове. Обединяват се тези, които изгубиха последните избори. Народът ги отхвърли, но те пак се предлагат. За съжаление, няма нови лица и политически идеологии. България може да се възстанови само от нова власт, която да потърси сметка на тези, които разрушиха икономиката и проглагоха националното богатство. Защо никое правителство не потърси сметка за галаверите на предишните. Такава сметка трябва да се потърси и да се потърси отговорност от престъпниците. Ако не се направи това нещо, ние никога не ще се оправим.

Жалко, че народът, който пръв е създал държава в световната история преди 12 000 години, е обречен сега на мизерно съществуване. За нашето спасение са необходими нови политически сили и нови лица. На следващите избори за парламент трябва да се изберат хора, които да милеят за България и да изведат народа ни към светло бъдеще, което ние, българите, заслужаваме.

Кирил Крумов, Враца

Днес, както и преди, благоденстват тези народи, които създадоха и създават най-добри закони и гаранция за тяхното безусловно изпълнение.

Къде е България днес?

Всред тях?

Категорично не!

Ето защо: Д-р Светослав Терзиев в коментара си, поместен във в. „Сега“ на 5 февруари 2014 г. „Брюксел за България: Не е цирк, а менажерия“, прави точен, обективен и безупречен анализ на положението в България.

Изкушени сме да я препечатаме в сп. „Борба“ и доведем до знанието на нашите читатели като образец за огледален образ на днешна България и „елита“, който се разпорежда със законодателната, изпълнителната и съдебната власт, т.е. в чиито ръце е животът, имотът и честта на българските граждани.

Брюксел за България: Не е цирк, а менажерия

Светослав Терзиев

Новото наблюдение за корупция над целия ЕС засилва критиките към нашата държава, а не ги разводнява, както се надяваха властите

Признавам си, че сбърках. Писах по повод огласения преди две седмици 13-и доклад за България от Механизма за сътрудничество и проверка (МСП), че Брюксел гледа цирк у нас. Но Еврокомисията завчера ме поправи с нов доклад: не е цирк, а менажерия. В цирка показват умни животни, които изпълняват сложни команди. У нас е зверилник, който не признава контрол – Джурасик парк, населен с хищници, за които няма наяджане. Корупцията се е превърнала в основен закон на българската джунгла, на който служат според възможностите си именити политици от всички цвятове, магистрати, висши администратори, елитни бизнесмени и техни добре облечени подгласници, средни и гребни чиновници, че дори и населението, примирило се със съдбата си постоянно да се принася в жертва като потърпевш участник в корупционните схеми.

От седем години България се измъчваше в ЕС, че само тя заедно с Румъния е погложена на редовно осветяване заради корупция на високо равнище. Като много хищници и нейният политико-икономически елит предпочита да ловува на тъмно. В Европа той се признава като един от най-стръвните

(по-стръвен и от румънския), защото само за него е добавено наблюдение и за организирана престъпност освен за корупция. От времето на тройната коалиция през кабинета на Борисов и сетне на Орешарски властите упорито подмятаха на Брюксел, че не се отнася справедливо към България, защото не само тя е развѣдник на корупция. Вижте себе си, пък тогава ни критикувайте!, настояваха министри и родни евродепутати.

Желанието им се изпълни. По време на председателството си през втората половина на 2009 г. Швеция предложи въз основа на Лисабонския договор т.нар. Стокхолмска стратегия за изграждане на единно пространство на правосъдие, свобода и сигурност, която бе приета от Европейския съвет през пролетта на 2010 г. като Стокхолмска програма за периода 2010-2014 г. В средата на годината бе изработен и План за действие, който изискваше да се въведат общи механизми в нехармонизираната до този момент сфера на правосъдието и вътрешния ред. През 2011 г. бе решено да се подложат всички държави в ЕС на наблюдение за корупция, която се смята за най-голямото зло, защото оцелява общността всяка година с около

120 млрд. евро – приблизително колкото е нейният бюджет. За целта на две години ще бъде правен общ Анतिकорупционен доклад за целия Евросъюз с приложения за всяка държава членка. Първият доклад излезе миналия понеделник. Резултатът е разтърсващ. Принудени да признаят и своите грехове, западните държави, които ни служеха като наставници по демокрацията, са излезли от дипломатическата сдържаност и са дали на Еврокомисията свобода, която по-рано не си е позволявала. Разликата може да се усети много добре при сравняване с неотдавнашния доклад за България. В него доминираше обичайната загадъчност, позната ни като „брюкселски език“, който избягва прякото разобличаване на виновници. В новия текст имената сякаш са били на върха на езика на авторите, защото още първият прочит ги прави лесно разпознаваеми.

ТУК Е ЦЯЛАТА МЕНАЖЕРИЯ, ПОЗНАТА НИ ОТ ГОДИНИТЕ НА ПРЕХОДА

Забележете какви имена прозират за кратките описания на техните дела – **Георги Първанов**, бивш президент, получил финансиране от лица (прочутите бизнесмени Людмил Стойков и Марио Николов), злоупотребили с фондове на ЕС по САПАРД; **Ахмед Доган** – „получил 1 милион евро като консултант по хидроенергийни проекти, без да има квалификация на инженер“; **Волен Сидеров**, „спорен“ председател на парламентарната Комисия за борба с корупцията и конфликт на интереси и за парламентарна етика, на когото по целесъобразност бе отнета парламентарната етика; **Христо Бисеров**, бивш зам.-председател на Народното събрание, обвинен в пране на пари; 16 народни представители от различни цветове, клъбнали на медийна въдичка с телефони „Верту“ през 2010 г.; **Румен Петков**, бивш вътрешен министър, „подад оставка през 2008 г. след установяване, че е поддържал контакти с лидери на организираната престъпност (братя Галеви); **Цветан Цветанов**, друг бивш вътрешен министър, отличил се с „масово, непозволено подслушване на политици, магистрати и бизнесмени“; **Мирослав**

Еврокомисарят по вътрешните работи Сесилия Малстрьом (Швеция) изпълни ангажимента на своята държава – една от най-некорумпираниите – да въведе общо наблюдение за корупция в ЕС

Найденов, бивш земеделски министър, разследван за злоупотреби със средства на ЕС; **Делян Пеевски**, „спорна фигура начело на ДАНС, станал повод за безпокойство както в България, така и в чужбина“. Единствено той е удостоен с двойно внимание в доклада, защото попада и в сектора за медиите, където се казва, че „собствеността на медиите е все по-концентрирана в ръцете на едни и същи лица (Пеевски, майка му Ирена Кръстева и „кредитора“ им Цветан Василев), което компрометира независимостта на издателствата“; **Красьо Черния**, „брокер на власт, обещаващ продажба на високи постове в съдебната система“; **Венета Марковска и Галя Гугушева**, провалили се кандидати за Конституционния съд заради „предизвикателствата, свързани с етиката в съдебната система“; соченият в някои класации като най-богат българин **Васил Божков**, на когото пасва „общественото усещане, че няколко фирми доминират на пазара на обществените поръчки в области като пътното строителство“ и пр. и пр.

Като участници в сафари сред свободно бродещи хищни видове авторите на новия доклад предпазливо отбелязват, че в България има „известен напредък в борбата с корупцията по ниските етажи в граничната и пътната полиция“. С други думи, някои нагли катаджии са усмирени, но на каква цена? „През 2011 г. един полицай е бил принуден да подаде оставка, след като е било установено,

че е предоставил информация на медиите за дарителите на МВР, чиито автомобили се твърди, че са били освободени от проверка по пътищата. Твърденията, че сред дарителите на МВР има заподозрени, срещу които се води разследване (след разкритие на в. „Сега” – б. а.), накараха министерството да въведе правила за даренията и да публикува онлайн списък на даренията, който се актуализира на всеки три месеца.” Следва предупреждение на ЕК от сорта „Не гразнете животните!”: „Въпреки това не са предприети никакви стъпки за засилване на защитата на лицата, подаващи сигнали”. Иначе „все още се получават сигнали за гребни подкупи в сферата на здравеопазването, полицията, митниците, местните власти и т.н.”.

Но това е по отношение на гребните хищници. А за другите се казва: „До настоящия момент в съдилищата са внесени съвсем малък брой дела за корупция по високите етажи на властта... В практиката реално не се налагат възпиращи санкции за корупция, особено срещу висши държавни служители... Все още има предизвикателства, свързани с определянето на приоритет за случаите на корупция по високите етажи на властта”. Което означава, че за големите зверове дори няма план с кои да се започне. Тяхната недосегаемост е повсеместна, включително и при манипулирането на избори: „Срещу повисокостоящи организатори на купуването на гласове все още не е имало наказателно преследване”, установяват брюкселските изследователи на дивата природа.

Какъв план за борба с корупцията може да има в държава, чието правителство (на Пламен Орешарски) представи през септември 2013 г. програма „за мерките срещу причините и предпоставките за корупцията, без да посочва изрично думата „корупция”, чудят се природозащитниците в ЕК? **Очевидно властта се пресе от страх дори да назове проблема, защото е част от проблема.** „Според получените сведения организираната престъпност в България се ползва с протекции чрез корупцията в публичната администрация, съдебната

система, полицията и митниците”, пише в доклада. Няма как да е друго, след като разбойници контролират хранителната верига: „Организираната престъпност продължава да упражнява влияние върху икономиката”. Затова „в България няма нормативна уредба за лобирането”, „наказателното преследване на корупцията и организираната престъпност се възпрепятства от опорочени досъдебни разследвания, процесуално забавяне и прекратяване на делата поради формални недостатъци”, а „опитите за приемане на кодекс за етично поведение на членовете на парламента се провалиха”.

Щом от голямо разстояние се виждат с просто око такива чудовищни факти, какво излиза при по-внимателно взирание в гъсталака? „По-малките градове са изправени пред особени рискове от инфилтриране на организираната престъпност, което е свързано със съчетание от насилие, заплахи и тайни споразумения с местните политици и правоприлагащи органи, както и с концентрация на икономическа мощ”, пишат политзоолозите. Според тях „тези рискове оказват пряко въздействие върху способността на местните власти за провеждане на безпристрастни и прозрачни процедури по възлагане на обществени поръчки”. Което означава неизбежно хищническо разграбване на общественото богатство.

В опита си да изгонят чуждите наблюдатели от своите ловни полета българските власти се поставиха под двойно осветяване. Ако досега България се сравняваше само със себе си (и донякъде с Румъния) при отчитането на напредък, занаят ще трябва да държи сметка за формиращата се обща нетърпимост към корупцията.

Бел. ред. Нашият изводи в едно изречение: Държава, която се ръководи от бивши, настоящи и бъдещи закононарушители (за да не кажем престъпници), не може да бъде нищо друго, освен менажерия в групата на обречените. Излизането ѝ оттам надхвърля цененията към реформи и е въпрос на цялостна смяна на порочната система, която 25 години наречена „преход”, върти измъчена България и доведения до просияка тояга български народ в кръга на очакванията.

Емигрантите пратиха 1,2 млрд. лв.

Постоянно пребиваващите в чужбина български граждани са изпратили над 1,2 млрд. лв. на близки и познати в родината.

Така показват данните на Българската народна банка към края на 2013 г. Сумата е рекордно висока за т.нар. емигрантски пари, които се получават у нас от работещите извън граница. Реалната сума обаче може да е още по-голяма. В статистиката на банката не влизат парите, които са били изпратени по неофициални канали. Според последните тези неосчетоводени парични трансфери отговарят на 1/3 от реалната сума. В същото време инвестициите на международните корпорации са се свили точно наполовина. Докато през първите девет месеца на 2012 г. у нас бяха вложени 1,7 млрд. евро чуждестранни авоари, то през същия период на миналата година инвестициите вече са едва 850 млн. евро.

(По публикации от българската преса)

Пишат ни

Уважаеми г-н Спасов,

Казвам се Кръстьо Митов Кръстев и съм от Севлиево. Моят баща – Мито Кръстев Митов получаваше сп. „Борба” дълги години. За съжаление, трябва да Ви съобща, че на 25 ноември 2013 г. той почина. Той беше легионер, изстрадал е много от комунистическия режим след 1944 г., много години по затворите, имал е и смъртна присъда, отменена по-късно. Възпитавал ме е в дух на патриотизъм и родолюбие. Аз ще направя същото с моите синове.

Желая да продължа да получавам сп. „Борба”. Последните години аз четях на баща си броевете на списанието. Моля да ми изпращате списанието на адрес...

Кр. Кръстев

* * *

Уважаема редакция, уважаеми г-н Спасов,

Нас ни свързват преди всичко политическите проблеми на многоизстрадалото ни отечество. Националните ни интереси са потъпкани, продажните политици защитават чужди интереси, медиите им пригласят и всички са до гуша корумпирани. Всякакви надежди за добруване в полза на нацията са изчерпани. И политици, и журналисти с присъщата си наглост нападат единствено национализма – имунната система на нацията и държавата, наричат ги „ксенофоби”, „фашисти”, „нацисти” и какви ли още не. А в същото време олигарсите, а те всички са комунистически наследници, не виждат по-далеч от носа си. И в същото време мнозинството от народа, манипулирани и с промити мозъци, им приглася. Също както беше през тоталитарния комунистически режим.

Уважаеми български граждани, не мислите ли, че е крайно време да се търси обединение на всички здрави национални формирания и организации. Преди всичко Българският национален фронт, Съюзът на българските национални легиони, Българската национално-радикална партия и други, които **безусловно** желаят да се присъединят към нас, като „Атака”, НФСБ, ВМРО и др. Ножът отдавна е опрял до кокала и днес няма място, не е време за партийни междуособици и кавги. Жизнено необходимо е нов можещ национален фронт да излезе на политическата сцена, което е негово морално право и **задължение**.

Но проблемът ражда и друг проблем – какво да се прави с честно мислещите, но недостатъчно образовани и заблудени българи. През „45-те години” израснаха две поколения, а след 1989 г. и трето поколение българи с деформирано национално съзнание. Народа го яздят едни и същи – наследници на бившите и настоящи олигарси. Първо си създадоха СДС, за да има „втора компартия като опозиция” (А. Луканов). Първо ограбиха парите и фондовете, след което „опозицията” пък разграби останалото. Не закъсна с идването си и царският син, наследник и негодник за срам на достойния си многоуважаван в България и цяла Европа мъдър баща, истински цар – Борис III.

Днес сме свидетели на срамни дела: Държавата ни е разграден двор, особено за т.нар. бежанци – гъмжащи от чужди агенти. Този въпрос е особено важен и актуален днес, подлежащ на специално разискване, за което тук няма да се спираме.

Официално държавните органи на властта не признаха арменския геноцид. Флиртуваме с най-върлите ни стратегически противници (не само турци). Избрахме си за президент незаконно забогатял

комунист. Не приехме закон за лустрацията. Допуснахме нова посткомунистическа конституция, анти-народните закони се сипят един подир друг и т.н., и т.н.

Допуснахме да треперим пред „закона“ на победителите за преследване без давност на истинските национални европейски патриоти за тяхната безкомпромисна борба срещу националните предатели, престъпници и терористи – комунистическите фалшификатори на историята.

Място за отчаяние няма, братя българи, борбата продължава. Ще се борим до последно със слово и... с меч, ако се наложи.

С борчески привет:
инж. Ангел Граматиков, Бургас

* * *

Здравейте уважаема редакция на сп. „Борба“ и г-н Спасов,
Пише Ви Величка В. Конзова от Асеноград. Редовен и дългогодишен читател съм на сп. „Борба“. Желая и в бъдеще да получавам списанието, защото само в него откривам истината и само то ми носи радост.

По професия съм дипломиран учител със специалност магистър по теология, магистър по българска филология от СУ „Св. Климент Охридски“. В момента съм безработна.

Г-н Спасов, на Вас и всички, които отдавате ум, сили, енергия и финансова помощ, за да достига списанието до всички кътчета на света, където звучи българска реч – благодаря! Уважаеми г-н Спасов, организатори на сп. „Борба“, сънародници в Отечеството и по света, Честито Рождество Христово! Честита да бъде новата 2014 година! С пожелание всеки от нас според силите и възможностите си да работи за добруването на България!

С уважение: В. Конзова

* * *

Уважаема редакция на сп. „Борба“,

Аз съм Димитър Петров Василев – политически затворник и репресиран от болшевишката диктатура и поробители със затвор по скалъпена присъда от 10 години, прекарани в затвора в Стара Загора цели 7 години и 45 дни заедно с Илия Минев, Георги Заркин, Стефан Вълков, Васил Узунов и още много знайни и незнайни великомъченици на омразния болшевишки режим. Получавам списание „Борба“ и съм крайно благодарен.

Аз съм вече на 83 години и доста болен от преживените мъки, но жив, за да се интересувам от съдбата на родината ми.

В нашето списание намирам утеха и упование в стремежа ни за свобода!

Господин Спасов, познавайки нашата история, твърдя, че нито един поробител през вековете не е успял така жестоко да разруши и смаже българския ни род и народ, както болшевиките. Това не са българи, това са престъпници от **космическа величина**.

Г-н Спасов, искам с Вас да споделя едно мое питане: Не е ли време?!

Както знаете, у нас имаме над 300 партии, а в момента се роят ГМО-партии, хибриди на комунистите. Не е ли време сега, когато народът ни се събуди, да се обединим с всички ранобудни студенти, с всички прокудени от страната ни поради гребителската политика на комунистите, с всички безработни, с всички работещи, но получаващи по залък, за да не умрат от глад. Всички да се обединим в една партия на Българския национален фронт, за да се явим на избори и сметем тая болшевишка измет.

Искам накрая да Ви пожелаая приятни и светли празници, щастлива и победоносна нова 2014 г. и дълъг живот, за да се радвате на свободна България.

С уважение: Василев

Адресът ми е:...

* * *

Многоуважаеми г-н Спасов,

Редовен читател и получател съм на сп. „Борба“ от 1973 г., когато, пребивавайки във Виена, мой братовчед ми даде да прочета и донесе в България един брой от това списание. Прочитайки го, останах удивен от материалите, поместени в него. Високо българско, свободно и патриотично списание, от което имаха нужда всички, които по време на комунизма бяха запазили своето българско съзнание. Оттогава и до днес, с известни прекъсвания, продължавам да го получавам.

В последния брой на „Борба“, което редовно получавам от Вас, прочетох „тревожното“ съобщение на редакцията за финансовото състояние на това незаменимо списание за мен, от което получавам почти винаги патриотична информация за истинското положение в България и света.

Моята молба към Вас и редакцията на списанието е, ако има възможност, да продължавам да го получавам. Вече съм на 91 години и края на живота ми вече е предизвестен.

Като Ви благодаря за вниманието да получавам списанието досега, оставам с отличните си към Вас почитания! Дерзайте!

С дълбоко уважение, неизменно Ваш: Димитър Петров Казаков

Старозагорци почетоха жертвите на комунистическия режим

Днес, в Деня на почит към жертвите на комунистическия режим, Съюзът на репресираните от комунистическия терор в България – ядро на Обединения съюз на репресираните, за четвърта поредна година се преклони пред паметта на загиналите от региона. В православния храм „Св. Димитър“ в Стара Загора бе отслужена заупокойна молитва, след което бяха положени венци и цветя на единствения в страната паметник на свещениците – жертви на комунистическия режим, който е в двора на храма. На поклонението дойдоха старозагорци от различни възрасти, членове на Съюза на репресираните, на СДС и на „Синьо единство“, граждани. Сред тях бяха общинските лидери: на „Синьо единство“ и на СДС в Стара Загора Любка Иванова, Георги Ранов, общинският съветник Тихомир Томов. Ще продължим и занаяпред да отдаваме почитта си, за да е светла паметта на жертвите на комунизма и за да помнят поколенията, заяви в словото си при поднасянето на венец от името на Съюза Димитър Митев – зам.-председател на Съюза на репресираните от комунистическия терор в България.

орг.: Димитър Митев

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

За това ли Левски увисна на бесилото???

Хилядитъ безкръстни гробове
зоватъ за справедливо
законово възмездие.

Не на забравата!

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Препечатано отъ "Борба", година 59, бр. 5